

עמ"ת 72229/09/16 - פוטסום קאשאי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

עמ"ת 72229-09-16 פוטסום קאשאי (עציר) נ' מדינת
ישראל

העורר

פוטסום קאשאי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד נאיל זחאלקה ועו"ד יקאבה קאסה

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
באמצעות ענף התביעות של משטרת מחוז ירושלים

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופטת שרון לארי-בבלי), בתיק מ"ת 161-09-16, מיום 4.9.16, לפיה נעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 154-09-16. יצוין, כי הערר הנדון הוגש על-ידי העותר כחודש לאחר מעצרו עד לתום ההליכים.

2. בכתב-האישום הואשם המבקש בעבירות שלהלן: התפרצות לדירת מגורים - לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); איומים - לפי סעיף 192 לחוק; החזקת סכין שלא למטרה כשרה - לפי סעיף 186 (א) לחוק; ושהייה בישראל שלא כחוק - לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

3. על-פי העובדות הטענות בכתב-האישום, העורר הנו אזרח אריתראי, אשר ניתן לו רישיון זמני לשהייה בישראל, שעמד בתוקף עד ליום 8.12.15; ולאחר מועד זה, שהה בישראל שלא כדין. עוד נטען בכתב-האישום, כי ביום 27.8.16 בשעות הצהריים, התפרץ העורר לדירה ברח' סוכת שלום בירושלים, באמצעות כניסה לדירה דרך דלת המרפסת. כאשר הבחין העורר במתלוננת בסלון ביתה, נטל סכין מטבח אשר הייתה מונחת על השולחן בסלון, וכלשון כתב-האישום - "החזיק בה וביצע תנועות דקירה לעבר המתלוננת תוך שאמר למתלוננת להיות בשקט". המתלוננת שוחחה עם העורר, ובעקבות שיחה זו שמט העורר את הסכין מידו ויצא מן הדירה. בגין המעשים האמורים, יוחסו לעורר בכתב-האישום ארבע העבירות המצוינות לעיל.

המדינה ביקשה מבית-משפט קמא לעצור את העורר עד לתום משפטו.

עמוד 1

4. בדיון שהתקיים בבית-משפט קמא ביום 4.9.16, טען ב"כ העורר כי לא קיימות ראיות לכאורה, למעט עבירה של שהייה בישראל שלא כחוק. הוא טען, בין היתר, כי מהראיות לכאורה ומעדות המתלוננת, עולה כי שמהעורר נדף ריח חזק של אלכוהול; וכי מתעורר ספק אם משתכללים יסודותיה של עבירת האיומים בנסיבות האמורות. בנוסף טען, כי אף לא משתכללת עבירת התפרצות לדירת מגורים, אלא לכל היותר עבירה של כניסה למקום המשמש למגורים, זאת הואיל ולא הובאה ראיה לפיה דלת המרפסת - שדרכה נכנס העורר לדירה - היתה סגורה. גם בהקשר לעבירה זו, גרס ב"כ העורר, כי לנוכח העובדה שהעורר היה שתוי, לא ניתן להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש בעבירת התפרצות, וכי לכל היותר ניתן לייחס לו עבירת הסגת גבול, אם בכלל. באשר לעבירת החזקת סכין, טען ב"כ העורר, כי מהראיות עולה שהעורר היה שיכור, וחשב שנכנס לביתו שלו; ובנסיבות אלה, כאשר החזיק בסכין ומיד הרפה ממנה, לא ניתן לייחס לו עבירת החזקת סכין. באשר לעילת המעצר, גרס ב"כ העורר, כי אף אם קיימת עילת מעצר, רמת המסוכנות אינה בדרגה גבוהה וניתן להסתפק בחלופת מעצר. הוא הציע כי העורר ישוחרר בערבותם של שני ערבים שהתייצבו בבית-משפט קמא, אך לא הציע חלופה קונקרטית, של שהייה בתנאים מגבילים במען ספציפי.

5. בהחלטתו מיום 4.9.16 נושא הערר, קבע בית-משפט קמא, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת כל העבירות המיוחסות לעורר. באשר לעבירת האיומים, קבע בית-משפט קמא כי גרסת המתלוננת, לפיה העורר נופף לעברה בסכין ואמר לה שלא לדבר, מהווה ראיה לכאורה לביסוס עבירת איומים. בכל הנוגע לעבירת ההתפרצות, קבע בית-משפט קמא, כי די בכך שהעורר נכנס לדירה דרך המרפסת, כדי לבסס ראיות לכאורה לעבירה ההתפרצות. בכל הנוגע לעילת המעצר, ציין בית-משפט קמא כי העורר הוכיח שנשקפת ממנו מסוכנות לציבור, בכך שנכנס לדירתה של המתלוננת, סירב לצאת מהמקום חרף בקשותיה, ואף אחז בסכין ונופף בה כלפיה באמרו לה לשתוק; והכל בעת שהיה שיכור. כן הוסיף בית-משפט קמא כי נגד העורר קמה עילת מעצר חרף החשש מהימלטות מאימת הדין, היות שמדובר במי ששוהה בישראל שלא כדין, ולא ניתן למעשה לעקוב אחר מקום הימצאותו ושהייתו. לאור האמור, ובהיותו ער לחובת בית-המשפט לשקול חלופת מעצר, קבע בית-משפט קמא כי במקרה הנדון לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בחלופת מעצר; ומשכך הורה על מעצרו עד לתום משפטו.

6. בהודעת הערר טוען ב"כ העורר, כי שגה בית-משפט קמא בקביעתו, לפיה קיימות ראיות לכאורה נגד העורר בעבירות של התפרצות ואיומים. הוא חזר על הטענות שהשמיע בבית משפט קמא, והפנה להודעת המתלוננת ולדו"חות השוטרים אשר עצרו את העורר, לפיהם העורר היה שיכור ונדף ממנו ריח חריף של אלכוהול. לטענתו, על-רקע האמור, אין ראיות לכאורה לביצוען של העבירות שבמחלוקת: הן עבירת האיומים - שבה נדרש יסוד נפשי של מטרה להפחיד ולהקניט; והן עבירת ההתפרצות - שבה נדרש יסוד של כוונה לגנוב או לבצע עבירה אחרת. לגרסת ב"כ העורר, הראיות

מצביעות על כך שהעורר, בהיותו שיכור, "נכנס כנראה בטעות לביתה של המתלוננת", ללא כל כוונה פלילית; וגם בעת שהחזיק בסכין, לא הייתה לו כל כוונה להפחיד או להקניט. בנוסף חזר ב"כ העורר על הטענה שהעלה בבית-משפט קמא, לפיה אין ראיות להוכחת עבירת התפרצות, שכן לא הוכח שדלת המרפסת, שדרכה נכנס העורר לדירה, הייתה סגורה. בנוסף ולחלופין גרס ב"כ העורר, כי שגה בית-משפט קמא בקביעתו, בעניין עילת המעצר, לפיה מדובר במקרה שבו כל חלופת מעצר לא תסכון.

במסגרת הדיון בערר, הציג ב"כ העורר, לראשונה, חלופת מעצר קונקרטית. יצוין, כי בהודעת הערר צוין ב"כ העורר שהעיכוב בהגשת הערר נבע, בין השאר, משום שהערבים אשר הוצעו בית-משפט קמא לא היו ערוכים לפקח אחר העורר בתנאי "מעצר בית", ועל כן נדרש העורר לחפש ערבים אחרים. בדיון בערר הציג ב"כ העורר, כי העורר ישהה בדירת אחותו ובעלה בפתח תקווה, כאשר יהיה נתון תחת פיקוח מתמיד של האחות (שנבצר ממנה להתייצב לעדות, הואיל והיא ילדה תינוקת), הגיס (השוהה בארץ על-פי היתרים זמניים מעת לעת, והעובד לעת הזו בהוד השרון); וחבר נוסף (אשר שוהה אף הוא בארץ על-פי היתרים זמניים).

7. ב"כ המשיבה גורס, כי אין עילה להתערב בהחלטת בית-משפט קמא ממכלול טעמיה. הוא טוען, כי יש ראיות לכאורה לביסוס העבירות המיוחסות לעורר; כי הטענה בדבר ביצוע העבירה על-רקע שתיית אלכוהול ושכרות אף מגבירה את החשש הנשקף מהעורר לביטחון הציבור; וכי קיימת, בנוסף, עילת מעצר של חשש מהימלטות מן הדיון, זאת נוכח העובדה שהעורר שוהה בארץ שלא כדין, והסביר בחקירתו במשטרה כי לא הגיש בקשה לחדש את אשרת השהייה הזמנית בישראל, בשל החשש כי יועבר למשמורת ב"מתקן חולות", כפי שנעשה בעניינם של חבריו.

8. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר, במתכונת שהוגש, להידחות. בצד זאת, פתוחה לפני העורר האפשרות להגיש לבית-משפט קמא בקשה לבחינת חלופת מעצר קונקרטית, במסגרת בקשה לעיון חוזר, אשר בנסיבות העניין יהיה מקום לבחון אותה רק לאחר הזמנת תסקיר מעצר.

מעיון בתיק החקירה עולה, כי אמנם מהעורר נדף ריח של אלכוהול בעת ביצוע העבירות. עם זאת, לצורך השלב הדיוני הנוכחי, קרי - בקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים, קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירות התפרצות למקום מגורים, איומים והחזקת סכין, בנוסף לעבירה של שהייה בישראל שלא כדין, אשר העורר הודה בביצועה. בכל הנוגע לאופן הכניסה לדירה, הרי שמהודעת המתלוננת מדובר בכניסה לדירה באמצעות פתיחת "דלת הזזה מרשת". לנוכח הגדרת ההתפרצות, בסעיף 405(א) לחוק, כפתיחה של דלת חלון או תריס או כל דבר שנועד

לכסות פתח בדירה, בין במשיכה בין בדחיפה, בין בהרמה, או בכל דרך אחרת - הרי שהוכח לכאורה היסוד העובדתי של עבירת ההתפרצות. גם היסוד הנפשי של העבירה האמורה, קרי - כוונה לבצע גניבה או פשע, הוכח לכאורה לשלב הדיוני הנוכחי, זאת כפי שעולה מנסיבות ביצוע העבירה. גם לגבי עבירת האיומים, קיימות ראיות לכאורה המקימות בשלב הדיוני הנוכחי, סיכוי סביר להרשעת העורר. בכל הנוגע לנסיבות נטילת הסכין, מסרה המתלוננת את הגרסה שלהלן: "שמעתי רעש כאשר הייתי בחדר, ואז התקדמתי לכיוון הסלון וראיתי בחור כהה עור עומד, ואמר לי להיות בשקט, וסימן לי היד להיות בשקט. אני ניסיתי לדחוף אותו, כדי שהוא יצא, ופשוט הבנתי שאני לא יכולה ושהוא יכעס יותר. ואני החלטתי להיות בשקט ולהבין מה הוא רוצה. ישבנו ליד השולחן שלי בסלון ודיברנו כעשר דקות. שאלתי איך קוראים לו ומה קרה לו, והוא סימן לי להיות בשקט. בזמן הזה הבחור הזה לקח סכין שהייתה על השולחן בסלון, והחזיק אותה ביד, ושיחק, ועשה כל מיני תנועות עם הסכין בידו ואמר לי כל הזמן בידו 'שקט, שקט'. הבחור החזיר את הסכין לשולחן ואני לקחתי את הסכין מהשולחן והחזקתי ביד, וביקשתי ממנו לצאת מהבית. לאט לאט הבחור חזר למרפסת ויצא מהבית". המסקנה הלכאורית, העולה מהתנהגותו של העורר כמתואר על-ידי המתלוננת, אל מול טענות העורר כי אינו זוכר דבר מהאירוע, מבססת בשלב דיוני זה, של המעצר עד לתום ההליכים, את יסודותיה של עבירת האיומים. לפיכך, צדק בית-משפט קמא, כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב-האישום.

נגד המשיב קמה עילת מעצר כפולה, אשר צוינה על-ידי בית-משפט קמא: האחת - הסיכון לשלום הציבור; והשנייה - החשש מהימלטות מהדין, כאשר עסקינן במי שוהה בארץ באורח בלתי חוקי ואשר נמנע מלנסות להסדיר את מעמדו, כך על-פי הודאתו, מתוך החשש כי יושם במשמורת במתקן "חולות".

בדיון שהתקיים בבית-משפט קמא לא הוצגה על-ידי העורר חלופת מעצר קונקרטית, שיש בה כדי להפיג את הסיכון האמור ולהבטיח את ההתייצבות למשפט, אף לשיטתו של ב"כ העורר. מכאן, כי לא קמה עילה להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

9. בצד זאת הציג העורר, לראשונה, במהלך הדיון בערר, חלופה קונקרטית של שחרור לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית", עם מפקחים ספציפיים, אשר שניים מהם הגיעו לדיון, כאמור.

סבורני, כי אין מקום לקבוע בעניינו של העורר, כי כל חלופת מעצר לא תסכון. על בית-המשפט לבחון כל חלופה קונקרטית המוצעת בעניינו של העורר. עם זאת, את חלופת המעצר שהציע העורר, יש לבחון במסגרת בקשה לעיון חוזר בבית משפט קמא, בפרט כאשר מדובר בחלופה שהועלתה לראשונה במסגרת הערר. חלופה כזו יש לבחון

באמצעות תסקיר מעצר, בפרט כאשר לא נבחנה יכולתו של העורר להקפיד לקיים את תנאי השחרור בערובה והתאמתם של המפקחים לפקח עליו. בעניין זה, ובפרט על-רקע העובדה שהעורר ביצע את העבירות על-רקע שתיית אלכוהול, ושלעת הזו אין לו אשרה זמנית לשם שהייה בארץ, נדרשת בדיקה קפדנית מצד שירות המבחן, הן לגבי העורר והן לגבי המפקחים, בטרם תתקבל החלטה האם ניתן לנקוט בעניינו חלופת מעצר שתבטיח את מטרת המעצר.

10. אשר על כן, הערר על ההחלטה בדבר מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נדחה. ככל שיגיש העורר בקשה מפורטת לחלופת מעצר, בתנאי "מעצר בית" בפיקוח מתאים ורצוף של מפקחים, יוכל להגיש בעניין זה בקשה לבית משפט קמא, אשר תבחן לאחר הזמנת תסקיר מעצר.

ניתנה היום, ז' בתשרי תשע"ז, 9 באוקטובר 2016, במעמד הצדדים.